

Intr-un recital propriu Diana Apan și-a făcut de asemenea apreciate însușiri pianistice și de expresivitate care îi deschid perspective foarte favorabile.

În concluzie, după urmărirea desfășurării aportului de muzică al stagiunii ce-și închide porțile — ce se vor redeschide însă pentru a primi cu nespuse bucurie oaspeții Festivalului de vară al muzicii de cameră — se poate constata o neîncetată înaintare în câmpul repertorial, în aportul valoric al manifestărilor și în ecoul găsit în rîndurile crescînde ale publicului.

Romeo ALEXANDRESCU

Ploiești

La sfîrșitul lunii februarie, Alexandru Ionescu Butaș a împlinit 80 de ani. Compozitor, profesor, dirijor, pasionat culegător de folclor, animator al unei formații camerale — printre membrii căreia s-a și numărat ani de-a rîndul — A. Ionescu Butaș face parte din marele detașament al celor care slujesc cu credință muzica corală românească. Născut în anul 1894 la București, va urma liceul și apoi Conservatorul în orașul natal. După absolvirea cu succes a Conservatorului, unde i-a avut ca profesori pe D. G. Kiriac, I. Nona Ottescu, Alfonso Castaldi, Dimitrie Cuculin și alții, Al. Ionescu Butaș a plecat la Viena pentru studiul compoziției cu Eusebie Mandicevski. Se perfecționează apoi în studiul viorii la Praga cu Ondricek, iar la Budapesta se va bucura de îndrumările profesorului de muzică de cameră, Hubai. Deși grava infirmitate a pierderii vederii, în timpul celui de-al doilea război mondial i-a pricinuit grele suferințe, muzicianul nu va înceta să activeze intens pe tărîmul artei.

După desăvîrșirea studiilor, tînărul muzician și-a afirmat valoarea prin activitatea desfășurată la Cluj, apoi la Oradea, la Năsăud, Gherla, Ploiești și București. Din perioada năsăudeană reținem seria de concerte publice prezentate în scopul realizării fondurilor care au slujit la ridicarea unui bust în memoria lui George Coșbuc (1927), înființarea societății „Lira Rodnei” — care și-a desfășurat activitatea între anii 1926—1932 —, precum și înființarea unui „Quartet al Năsăudului” care, în perioada 1926—1935 a concertat atît în țară cit și peste hotare (Ungaria, Germania, Franța, Elveția, Austria și Italia).

Profesorul Butaș a nutrit o caldă afecțiune pentru Tiberiu Brediceanu și Constantin Brăiloiu, precum și pentru Bela Bartok, al cărui însoțitor a fost nu o dată în peregrinările acestuia pe meleagurile Transilvaniei, în scopul culegerilor de folclor. După 1940, Al. Ionescu Butaș se stabilește definitiv în Ploiești, unde va activa ca profesor la Liceul „Petru și Pavel”, pînă în 1952. Paralel cu aceasta, a predat pînă în 1955 cursuri de Tiflopedagogie muzicală în București, la Școala specială pentru cei lipsiți de vedere, „Vatra luminoasă.”

Îndrăgostit de folclorul românesc, compozitorul Butaș semnează în 1938 culegerea de 18 coruri mixte; acestui caiet îi vor urma 15 coruri mixte pe teme populare, cu titlul „Privighetoarea satului” (1938),

ambele lucrări fiind premiate de Ministerul învățămîntului și Academia română. Tot lui Al. Ionescu Butaș îi aparține și culegerea de 113 coruri pe două și trei voci egale, „Lira învățătorului” (publicată în 1939) ca și cunoscutele piese corale *Trandafir crescut în vie*, *Du-te dor cu dorurile*, *La Oglindă* (versuri de G. Coșbuc) sau populara romanță *Pe Mureș și pe Tirnave* (1922). O parte din lucrările sale de inspirație folclorică (*Bătrînul în horă*, *Suita din Năsăud*, *Suita din Prova*) au fost transcrise și în notație braille.

Abnegația animatorului vieții muzicale, discreția artistului, dragostea pentru arta populară, marchează întreaga activitate a lui Al. Ionescu Butaș, pilduitoare personalitate de muzician care și-a înțeles pe deplin misiunea umanistă.

Ion FLORIAN

INTERVIURI

Sergiu Comissiona

Am revenit, după mai mulți ani, în Bucureștiul meu de baștină — ne spune Sergiu Comissiona — cu sentimentul că l-am părăsit ieri, judecînd după colegii și prietenii care m-au întîmpinat cu afecțiune. Dar, începînd cu aeroportul Otopeni și pînă la marea sală a Palatului cite schimbări uriașe, la tot pasul! Și pe urmă, acest aspect pretutindeni, de grădină, datorită profuziei de flori, care cred că reprezintă una din caracteristicile Bucureștiului și pe care nu l-am mai întîlnit niciunde în anii mei de Comissiona-voiajor muzical ca să mă exprim astfel.

— *Vă revăd încă școlar, urmărind, cu partiturile pe genunchi, în fundul Ateneului, pe maeștrii noștri intrați în istoria muzicii: Enescu, Georgescu, Silvestri și care au fost, în fond, profesorii dv. Debuturile dv. la noi, mai întii ca violonist, apoi ca apreciat dirijor la Operă, Filarmonică, etc. au fost confirmate în chip strălucit prin premiarea dv. la Concursul tinerilor dirijori de la Besançon, în 1956. Dar după aceea, activitatea dusă în străinătate?*

— Am colindat, pe scurt, prin patru continente între Sidney și New-York. În Israel am preluat direcția Filarmonicii din Haifa, unde am format și orchestra de cameră. În 1966, am devenit directorul artistic și primul șef de orchestră al Filarmonicii din Göteborg. Pentru acest post s-a ținut însă concurs. S-au prezentat zece dirijori. Cuvîntul l-a avut orchestra și... întîmplător, am avut 96% din voturi. De cinci ani împlinesc funcția de director artistic și prim șef de orchestră al Filarmonicii din Baltimore iar săptămîna trecută am semnat un contract pe încă trei ani. D. Joseph Mayerhof, președintele Filarmonicii din Baltimore, unul din marii mecena artistici din S.U.A., a venit în mod special la București pentru concertul pe care l-am dat la Filarmonica „George Enescu” — ceea ce a constituit pentru mine, evident, o mare cinste și o bucurie.